

Het zal je maar gebeuren

Afgedankt

Onderhoudsmedewerker Nico Schut heeft zich letterlijk kapot gewerkt. Zijn nekwervels hebben het begeven na jarenlang affiches aanbrengen inabri's en vitrines. Na ruim zeven jaar touwtrekken en procederen kreeg hij en letselschadevergoeding. "Ze konden altijd op me rekenen."

Of het ooit zal wennen niet meer in het arbeidsproces te zitten? Nico Schut (57) betwijfelt het. Hij mist de sociale contacten, het ritme. "Ik heb 33 jaar gewerkt", zegt hij, "dan is het vreselijk bij huis te lopen. Nadat ik in 2008 definitief was uitgevallen, realiseerde ik me al gauw dat ik gezien mijn lijst met beperkingen en leeftijd nooit meer aan het werk zou komen. "Als je iets mankeert word je zonder pardon afgedankt. Dat maakt me vreselijk boos."

En Nico Schut mankeert iets. Zijn nekwervels zijn onherstelbaar beschadigd geraakt door jarenlang boven zijn macht affiches aanbrengen en verwijderen. Hij heeft altijd pijn, kan niet zonder pijnstillers. Ruim 21 jaar, sinds 1989, werkte hij voor JC-Decaux en voorganger Publex. Samen met een collega verwijderden en hingen ze zo'n 250 reclameaffiches per persoon per dag inabri's (bushokjes), mupi's (reclamezuilen) en grote vitrines bij invalswegen. In vier verschillende steden. Naast het afficheren, maakte hij deabri's en vitrines schoon en verrichte hij onderhoudswerkzaamheden. Hij stond altijd klaar voor het bedrijf. Op 1 januari bijvoorbeeld als de schade aanabri's zo snel mogelijk hersteld moest worden. Nico: "Ze konden altijd op me rekenen. Terwijl collega's het tijdens de feestdagen presteerden een aantal weken ziek te zijn."

Gammele steiger

Terwijl echtgenote Alie (57) koffie schenkt, vertelt Nico hoe hij altijd op of boven schouderhoogte stond te werken. Hoe hij altijd met zijn nek achterover gekanteld stond. Ook als hij op een wankle steiger bezig was om de afficherollen van zo'n 15 tot 20 kilo in vitrines te plaatsen. Of als hij met een trekker boven zijn macht de ramen droog trok en antistatisch maakte. En hoeveel kracht hij moest zetten om de vitrinedeuren van onderen open te krijgen en weer te sluiten. Dat hij van het werk arbeidsongeschikt is geraakt, was niet nodig geweest, weet hij. Als het bedrijf bijvoorbeeld had geïnvesteerd in een systeem waarbij de vitrines elektrisch konden worden geopend in plaats van via een gasveer, had dat veel ellende kunnen voorkomen.

Enige met klachten

Nico: "Het is lang goed gegaan, maar rond 2000 kreeg ik veel last van mijn schouder. De huisarts zette er een injectie in en dan kon ik weer even door. Alie: "Dan was hij weer een maand bij huis en zodra het weer een beetje ging, moest hij van de arboarts weer aan de slag. De periodes wisselden elkaar steeds sneller af. In 2002 begon ook zijn nek op te spelen met uitstraling naar armen en handen." Hoewel de arboarts toegaf dat de klachten door het werk kwamen, gebeurde er verder niets. Nico: "Ik heb op een gegeven moment zelfs aangeboden

zélf een werkplekonderzoek te betalen. Dat onderzoek kwam er uiteindelijk. Het was zo helder als wat dat mijn klachten door de arbeidsomstandigheden werden veroorzaakt. Maar er gebeurde niets met die resultaten; een vervolgonderzoek kwam er niet. Ik zou de enige zijn met klachten. Het werk werd alleen maar zwaarder, toen ik in mijn eentje verantwoordelijk werd voor de grote vitrines.”

Mee leren leven

In 2008 viel Nico Schut definitief uit. Neurologisch onderzoek wees uit dat nekwrvels en tussenwrvvelschijven waren versleten en zenuwen bekneld. Een operatie was te risicovol vanwege mogelijke verlamming. “Ik moest er maar mee leren leven”, zeiden de artsen. Tijdens zijn ziekteperiode heeft Schut nog geprobeerd te reintegreren bij het bedrijf. “Omdat ik er, als een van de weinigen, al zo lang werkte en veel kennis had, had ik makkelijk administratieve klussen kunnen doen. Maar ik merkt al gauw dat ze van me af wilden. Dat maakte me giftig.”

Na twee jaar ziekte werd Schut in 2010 ontslagen. Voor een WIA-uitkering kwam hij na zijn WW niet in aanmerking. Zijn afkeuringspercentage was minder dan 35 procent. Jarenlang hebben ze van het salaris van Alie geleefd, net boven bijstandsniveau. De eindjes aan elkaar geknoopt. “Dat kan”, zegt Alie nuchter. “Alle abonnementen eruit, geen extraatjes, aanbiedingen aflopen. Maar toen de wasmachine en de computer kapot gingen, hadden we een probleem.” Nico: “Ik kijk altijd vooruit. Het was middenin de crisis en ik had gauw door dat ik nooit meer een betaalde baan zou krijgen. Alle sollicitaties ten spijt. De lijst met mijn beperkingen is lang. Dat voelt als een soort strafblad.”

Aansprakelijk voor gezondheidsschade

Nadat de aanvraag voor de WW veilig was ingediend, durfden Nico en Alie contact te leggen met Bureau Beroepsziekten FNV. “We waren bang voor represailles van JC-Decaux”, zegt Nico. Het lukte BBZ niet de letselschade op minnelijke wijze te schikken, zodat de gang naar de rechter noodzakelijk was. Het bedrijf wees elke aansprakelijkheid van de hand. “Aanvankelijk probeerden ze het op verjaring te gooien”, zegt letselschadeadvocaat Wout van Veen, die namens Bureau Beroepsziekten FNV, Nico Schut juridisch bijstond. “De vordering zou verjaard zijn, omdat de gezondheidsklachten langer dan vijf jaar geleden waren ontstaan. De rechter wees dat af. Ook in hoger beroep kreeg JC-Decaux nul op het rekest. Waarna we eindelijk konden gaan onderhandelen over de letselschadevergoeding. Want het was duidelijk dat het bedrijf aansprakelijk was voor de gezondheidsschade van zijn werknemer en de werkgever zijn zorgplicht heeft geschonden.” Na zeven jaar touwtrekken kon de zaak eindelijk afgehandeld worden. Van Veen: “Het is onaanvaardbaar dat mensen met een beroepsziekte zo lang moeten wachten op gerechtigheid. Daar ageer ik al jaren tegen.”

Alie en Nico Schut willen niet meer terugkijken. Het juridische gelijk betekent een streep onder de zaak. Nico is blij dat het zomer is. Dan zie je mensen op straat en heb je het idee dat je erbij hoort. Want niet meer kunnen werken, went nooit.”